

Anexa 1

STRATEGIILE F.C.I. PENTRU CREȘTERE

1. Introducere

Scopul creșterii câinilor este de a obține exemplare sănătoase, cu o construcție și temperament tipice rasei, câini ce trăiesc o viață lungă și fericită spre beneficiul și plăcerea proprietarului, societății și pentru sine însuși. Creșterea trebuie realizată în așa fel încât să promoveze sănătatea și bunăstarea urmașilor precum și a cățelei. Cunoașterea, onestitatea și cooperarea, atât la nivel național cât și internațional, reprezintă puncte cheie în creșterea câinilor. Crescătorii trebuie să fie încurajați să acorde o importanță foarte mare atunci când combină câinii sau la alegerea individuală a câinilor.

Membrii F.C.I. precum și partenerii sub contract trebuie să organizeze pentru crescători programe educaționale, preferabil anual. Este de preferat de a se educa crescătorii decât să se impună reguli stricte de creștere și cerințe stricte pentru programul de creștere, acestea ducând la o scăzută diversitate genetică, excluderea unor buni reprezentanți ai rasei precum și reducerea cooperării cu crescători conștiințioși. Atât crescătorii cât și cluburile de crescători ar trebui încurajați să coopereze cu specialiști în domeniul de sănătate genetică pentru a preveni combinarea unor linii de câini ce ar duce la produși nesănătoși.

Orice câine folosit la împerechere sau care este supus unor analize pentru depistarea de boli moștenite trebuie să fie identificați (microcip sau tatuaj).

Crescătorii trebuie să se ghideze după standardul de rasă, acesta prezentând caracteristicile specifice ale rasei; trebuie evitată orice exagerare.

2. Numai câinii sănătoși din punct de vedere funcțional și clinic, cu o conformație tipică pentru rasă trebuie folosiți la creștere. Aceasta înseamnă că se vor folosi numai acei câini care nu au disfuncționalități sau nu suferă de o boală gravă.

2.1 Dacă la creștere se folosesc câini, rude apropiate, cu un câine care suferă de o boală moștenită sau are disfuncționalități: atunci aceștia trebuie împerechiați numai cu acei câini care provin din linii de sânge ce prezintă un risc redus sau nu prezintă risc de a suferi de o boală moștenită sau disfuncționalități. Dacă există posibilitatea unui test ADN, atunci câinii ar trebui supuși testării pentru a evita împerecherea a doi purtători. (a se vedea pct. 5)

2.2 Trebuie evitate combinațiile de împerechere atunci când există informații care indică faptul că s-ar putea crește riscul de îmbolnăviri sau dizabilități funcționale.

2.3 Numai câinii care au un temperament sănătos, tipic rasei, ar trebui folosiți la împerechere. Aceasta înseamnă să se folosească câini ce nu prezintă devieri de comportament sub forma de reacții excesive de frică sau comportament agresiv în situații neprovocate sau în situații ce sunt considerate normale în viața de zi cu zi a câinelui.

3. Pentru a conserva, preferabil și extinde, diversitatea genetică a rasei, trebuie evitată împerecherea de tip matador sau împerecherea excesivă în cadrul aceleiași linii. Împerecherea între rude de grad 1 cum ar fi mamă-fiu sau tată-fiică nu trebuie realizate niciodată. Ca recomandare generală, ca număr, produșii unui câine nu trebuie să depășească echivalentul a 5% din numărul de pui înregistrați pentru acea rasă într-o perioadă de 5 ani. Mărirea populației unei rase trebuie urmărită nu doar la nivel național ci și la nivel internațional, mai ales la rasele mai puțin reprezentate.

4. Rezultatele testelor fenotipice și poligenetice, (pozitive sau negative) trebuie înscrise în registre publice. Aceste registre folosesc la îndrumarea selecției și combinării câinilor.

4.1 Valorile obținute în urma testelor trebuie introduse într-o bază de date electronică în scopul facilitării selecției de material de reproducție nu numai fenotipic dar și genotipic. Ca regulă generală, valoarea estimată pentru combinarea la o montă trebuie să fie mai mare decât valoarea medie pentru acea rasă.

4.2 Se va recomanda testarea pentru acele rase și boli care au un impact major asupra sănătății câinelui.